

serede deri, og fra dem komme Kravene. Ligeledes er det ikke Skibsrederne, der løbe Lovgivningsmagten paa Dørene for endelig at faa gennemført en Ulykkesforsikringslov for Søfolk. Jeg er ligeledes overbevist om, at hverken denne Indenrigsminister eller nogen af de tidligere ere blevne rendte paa Dørene af Skibsredere for at faa dette Krav gennemført. Nej, det er kommet franeden. Det er Søfolkene, som ere interesserede heri, og det er dem, der have stillet Kravet, og saaledes er det ogsaa gaaet med de andre Lovforslag, f. Eks. om Tjenestetyendet. Lad være — og det tvivler jeg ikke om —, at der er mange humanitætsindede og gode Husbønder, men det er ikke fra dem, at Kravet er kommet om en Forbedring af den uretfærdige Tyendelov, vi nu have. Nej, det er kommet fra Tyendet selv eller dets paarørende. Den Regering, der fremsætter saadanne Forslag, og som har Udsigt til at føre dem igennem, gør derved en stor og god politisk Gerning. Naar en Højre-regering fremsatte Forslag i saa Henseende, vidste den, at den ikke havde Flertal her i Tinget, og at den ingen Udsigt havde til at faa Flertal for sig paa disse Omraader, men denne Regering ved, at den har et stort Flertal om sig her i Tinget, og at den derfor har Udsigt til at kunne sætte Reformerne igennem, for saa vidt den vil benytte den Magt, den har, og den Magt er stor, hvis den ikke viger tilbage for at bruge den. Derom ere vi alle enige, antager jeg, at vi, der staa paa den almindelige Valgrets Grundlag, ikke vige tilbage derfor, men erkende, at en Regering, der har det store Flertal med sig her i Folketinget, en saadan Regerings Stilling er stærk, umaadelig stærk. Naar den benyttes paa rette Maade, kunne altsaa Reformer, der forelægges af en saadan Regering eller have Regeringens Billigelse, tvinges igennem — derom er der ingen Tvivl.

Jeg skal nu komme til at omtale den Sag, hvorfor jeg har begæret Ordet. En Udtalelse af det ærede Medlem for Fredriksbergs 1ste Valgkreds (Ellinger) om, at Højre ikke var forenet, ikke havde været forenet og aldrig nogen Sinde blev forenet med Socialdemokratiet, fremkaldte en lille Bemærkning af mig — dog ikke førend det ærede Medlem havde tilføjet, at Højre havde aldrig misundt Venstre dets Alliance eller Samarbejde med Socialdemokratiet — om, at Højre havde tilbudt en saadan Alliance, men var blevet afvist, og dette tog i Øjeblikket saa stærkt paa det ærede Medlem, at han umiddelbart efter tilføjede, at det

glædede ham at høre, at Højre havde tilbudt en saadan Alliance, men at det ikke var ham bekendt, og han opfordrede mig da til at sige, hvorledes det var gaaet for sig. Jeg maa maaske bede de Herrer om at gaa lidt tilbage i Tiden. Højre var jo et Parti og et mægtigt Parti længe førend Arbejderne dannede Organisation, og Højre var, særlig her i København indtil Midten af 80'erne, fuldstændig eneraadende politisk og kommunalt. Naar man nu vil undersøge, hvorvidt Højre har gjort Tilbud af den omtalte Art, maa man altsaa studere de toneangivende Højreblade og de Mænds Udtalelser, der stode bag ved disse Blade i den daværende Periode. Der er ingen Tvivl om, at „Dagbladet“, der dengang var et ivrigt Højreblad og havde politiske Personligheder som Goos og Grove bag sig, dengang var toneangivende for Højre. Højres Arbejder- og Vælgerforening, der dannedes i Begyndelsen af 80'erne, var i de første Aar ikke en Organisation, der blev raadspurgt af Højre. Hvis man vil gaa tilbage i Tiden og se, hvad Højre dengang ønskede, vil man da se, at Partiet med beklemt Hjerte lagde Mærke til, at Venstre, Demokratiet ude i Landet, erobrede Magten, den ene Valgdag efter den anden kom igen med større Flertal, og at Demokratiets Organisationer bleve fastere og stærkere; men Højre tænkte ved sig selv: Saa længe vi have København, saa længe ere vi endnu de stærke. Følelsen heraf bidrog ogsaa til, at „Dagbladet“ i 1883 fremkom med et direkte Frieri til Arbejderne og gjorde det paa en saadan Maade, at man ogsaa kan sige, at den Følelse laa til Grund derfor, som det ærede Medlem mente, at Højre aldrig havde næret, en Slags Misundelse, fordi det lykkedes Venstre at faa Samarbejde i Gang med Socialdemokratiet. „Dagbladet“ skriver nemlig midt om Sommeren i det nævnte Aar — med den ærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et kort Citat —: „Venstre vil bruge Arbejderne til at erobre København, idet man vil slutte sig sammen med dem om at stemme paa radikale Kandidater af den ene eller den anden Nuance, og saafremt dette Maal er naaet, vil man sparke Trappestigen bort, som man er krøben til Vejrs paa, kaste Arbejderne til Side som en udpresset Citron, som man ikke længer har Brug for. Naar dette er lykkedes, kunne Arbejderne sejle deres egen Sø.“ Arbejderpartiet her i Byen — dengang havde vi jo ikke noget synderligt Parti ude i Landet — var politisk klogt nok til at indse,